

Kapitola

2.

Jak už jsem řekla, my nejsme normální. Já (mimochodem, jmenuji se Vivian), Audry, Kessie a Jem jsme démonky světla. Nejsme jediné na světě, samozřejmě, ale tenhle příběh je o naší partě.

O svých rodičích nic nevíme. Vychovávají nás různí démoni stojící na straně světla a popravdě řečeno si nás přehazují jako horkou bramboru.

Protože je potřeba abychom se infiltrovali do světa smrtelníků, žijeme navenek jako oni.

Kdybyste se na nás zeptali někoho ze sousedů, řekli by: „Vivian žije se svojí matkou Darcy tady vedle nás. Její matka je sice trochu volných mravů, ale to dítě za nic nemůže. Je to slušně vychovaná holka a ještě k tomu vypadá jako víla s tou svou záplavou rudých vlasů.“

U Audry byste slyšeli: „Ano, ano, milá dívka. A jak je sportovně naladěná. Taky jí to moc sluší, a jak dobře se obléká.“

Její rodiče jsou slušní a hodní lidé, každému pomohou a výborně se o svoji holčičku starají.“

Na druhé straně města byste si vyslechli: „Kessie a Jam, to jsou sestry k pohledání, uličnice, ale slušné a přičinlivé a vážně krásné. A nejsou ani trochu pyšné, asi je od toho jejich otec tvrdě odrazuje. Nechápe, jak to všechno sám zvládá.“

Ale lidé nic nevědí.

Darcy není moje matka a ani se tak nechová. Je to sukuba a každý ví, že pro sukuby je vždy na prvním místě sex. Je to celkem pochopitelné, když bez něj by zemřely, a proto já Darcy nikdy nic nevyčítala.

Darcy je jako moje matka pouze nastrčená pro můj život v lidském světě, alespoň dokud mi nebude 21.

Jako sukuba si musí zajišťovat pravidelný sex, v čemž jí pomáhá její práce v porno showbyznysu. Nevím přesně, co dělá, nikdy jsem se o to nezajímala, ale vím, že si každý druhý den vodí jiného herce.

Většinou krčí rameny a říká: „Zase nováček.“ Přejde mi, že je testuje.

Brr. Sex je sice asi super, ale tohle by mě brzy přestalo bavit. Alespoň nám zajišťuje dostatek peněz, které jsou v lidském světě tak potřebné.

Audryini „rodiče“ Kane a Jodith jsou myslmágové (telepaté). Jsou celkem milí a přátelští a umí skvěle zapadnout mezi smrtelníky. Jsou také pochopitelně velice chápaví.

Jestli je někde příjemné trávit čas, tak u nich. Jodith byla také jediná, komu jsem se svěřovala s věcmi, s kterými se svěřují dcery matkám. Těžko bych se asi mohla svěřovat Darcy

nebo Iainovi, který je opatrovníkem Kessie a Jam. Kane a Jodith jsou bankovní úředníci. Mimo jiné velice úspěšní.

Ted', co bych měla říct k Iainovi?

No, je to několik set let starý vlkodlak, původem ze Skotska. Umí být bručoun, ale je docela vtipný a ve své branži velice úspěšný. Vlastní firmu vyrábějící poplašná zařízení, která on sám navrhl. Na svůj věk je to dost sexy hafan a ženský po něm vážně jedou, ale on je asi hodně diskrétní. Holky nikdy nemluvily o tom, že by si domů někdy někoho přivedl. Maximálně pár kolegů na večeri.

No, ale abych pravdu řekla, oni nás nevychovávají.

Nás vychovává město. Ale tím nemyslím centrum se svými obchody a restauracemi, myslím tím démony. Hned po škole chodíme do města, kde se každý den učíme s jiným démonem.

Tito démoni jsou něco jako smetánka světla, ale podle mě jsou to všichni stejní barbaři.

Neříkám, že my s holkama takové nejsme. Ať už světla nebo tmy, stále jsme démonky, jen jsme si zvolily tu správnou stranu. Nebo spíše nám ji zvolili ostatní, ale my si nestěžujeme. Světlo je prostě naše strana a my za něj budeme bojovat. Stejně nemáme na výběr, patříme do perfektně cvičené elitní jednotky bojovníků světla, proto se nám dostává takové „vzácné péče“.

Je nám 17 a náš výcvik se již blíží ke konci. To ovšem neznamená, že se nás starší démoni nesnaží stále poučovat.

Je to děs. Například Dean, sice mu v ringu natrhnu, cokoliv si řeknete, ale on stejně nikdy neuzná, že jsem dobrá bojovnice.

Pořád mi říká štěně. Hrozně mě tím vytáčí! Ale obávám se, že jsem si tuhle přezdívkou vysloužila sama a jen tak se jí nezbavím. Mám totiž, již mezi démony velice známé, problémy

se sebekontrolou. A jednou jsem měla vážně namále, aby mě nevyhostili.

Jsou to dva roky zpátky. Slavili jsme s holkama moje patnáctiny a zašli jsme do místního baru s hudbou, trochu se pobavit. Všechno bylo super, motali se kolem nás pěkní kluci a já si jednoho sbalila. Jenže později večer mi začalo být špatně z kouře a potřebovala jsem na vzduch. Nabídl se, že mě doprovodí. Byla jsem ráda, že je tak galantní, jenže to jsem nevěděla, co mě čeká, nebo hůř, co čeká jeho.

Když se mi cestou ven z baru podlomila kolena, byla jsem ráda za jeho oporu, ale když mě pak kousek ode dveří opřel o zeď a začal mě líbat, dost mě to překvapilo. Kdyby to skončilo jenom u líbání, nic bych nenamítala, ale on chtěl víc, mnohem víc! A když jsem se začala bránit, praštil mě a to pořádně, a znovu se na mě začal sápat.

To už jsem byla bez sebe vzteky a přestala jsem ovládat svoji sílu. Zabila jsem ho. Ani nevím jak. Prostě jsem se hrozně naštvávala, popálila jsem ho a pak jsem mu jediným rychlým pohybem zlomila vaz. Víc si nepamatuju. Zhroutila jsem se.

Když jsem se probudila, byla jsem daleko od baru a obklopená démony, hodně našťvanými démony. Mrtvolu odklidili včas a nahráli to jako nehodu. Naštěstí tam byly i holky, uklidňovaly mě i démony a vše držely na uzdě.

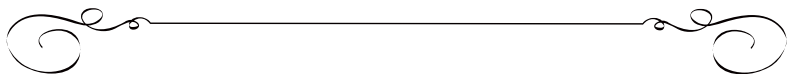
A pak tam byl on, Luck, démon, který se stal mým prokletím, nebo jak by to nazvala Darcy, mojí *třískou v zadku*. Tenkrát se mě zastal, nebo jsem si to v tu chvíli alespoň myslela. Prý je to pochopitelné, že se taková dračice jako já nenechá beztretně osahávat. Až později, když jsem byla víc při smyslech, mi došlo, že to byla ironie jak poleno.

Nakonec jsem z toho vyvázla docela dobře, napařili mi každý týden kurz sebeovládání s tím nejvíc nesnesitelným

démonem na světě (skřet Rydley) a důrazně mi připomněli, že pokud budu takto ohrožovat naši existenci, budou mě muset odklidit a to doslova.

Terapie mi docela pomohla, i když jsem se při ní málem zbláznila.

Ale abych řekla pravdu, všechny z naší party máme problémy se sebeovládáním a jen sami samy mezi sebou se dokážeme dostatečně usměrňovat.

Kapitola

3.

Jsem zase v tom baru, bavíme se a najednou přichází ten kluk, už si ani nepamatuju jeho jméno. Opět jdeme ven, je to skoro stejný jako tenkrát, jediný rozdíl je, že tentokrát tu jsou svědci. Vidí, jak se s ním rvu, nejdou mi na pomoc, a když ho zabiju, hrozně řvou a jdou po mně.

Utíkám, jsem strašně vyděšená, ale najednou mi nohy se-
lhávají a já padám. Nemůžu se zvednout, už jsou tady, zve-
dají mě a odvádí pryč, bráním se, křičím, snažím se je upálit,
ale nejde to. Zničehonic se mnou někdo prudce trhne a já se
probouzím.

Vyděšeně koukám na Darcy, která se tváří dost vyjeveně,
jako kdyby si ještě na ty moje sny nezvykla.

„Promiň Darcy, nechtěla jsem tě vzbudit, ale vždyť to znáš,
stále se mi vrací.“ Darcy se pousměje a snad poprvé v mém
životě mě pohladí po vlasech a s něhou ve tváři odpovídá.

„Jo, já vím. Ale dneska to bylo jiný, hrozně dlouho jsem tě
nemohla probudit. Moc jsi křičela, vyděsila jsi mě děvče.“

„Jo tentokrát to bylo jiný, byli tam lidi a honili mě, pak mě chytli. Já... byla by to katastrofa, kdybyste mi tenkrát nezachránili kůži.“

„No, ale my jsme to stihli, takže už to nech být a běž se obléknout do školy. Na stole máš dárek a všechno nejlepší,“ Zvedne zvedne se ode mě, uhladí si vlasy a už to je ta stará Darcy, s hladem zmodralýma očima. Achjo, dneska zase z baráku, aby se moje milovaná „matička“ mohla nakrmit. Ale co, jak znám Deana uspořádá nějakou mega párty na počest mých osmnáctin.

Sakra! Druhá hodina a já se pořád nekodážu zbavit toho blbýho splínu. Cítím se, jako kdybych byla zpátky v minulosti, chvilku po tom útoku. Jsem malátná, našťvaná a zároveň smutná a hrozně provinilá. Holky dělaj, co můžou, aby mě rozveselily, ale dneska je to na nic. Už poznají na první pohled, že se mi zase zdál ten sen a většinou mě z toho dokážou i dostat, ale dnes je to všechno nějaký jiný, divný. A tak to za chvíli vzdávají a radši mě nechávají mým myšlenkám.

Místo oběda jdu ven, trochu se projít. Je to celkem pohoda, moc lidí venku není a ti, co tu jsou, si mě nevšímají. Sedám si na kámen a najednou se mi zjeví všechny chlupy na ruku (tak jako vždy, když se ke mně přiblíží démon).

„Vypadni,“ vrčím a ani se nehnu.

„Ale copak, copak? Pročpak ten splín? Že by zase ten sen?“ ozývá se posměšně Luc.

Ježím se, jsem našťvaná a frustrovaná a nepotřebuju tady blbečka, co nemá nic jiného na práci, než rýpat a připomínat mi, že jsem udělala chybu, a taky že na něho nemám.

„Nemůžeš mě alespoň jednou nechat na pokoji?! Copak si nedokážeš najít nějakou jinou oběť, která by se z tvojí přítomnosti třeba i radovala?!“

„Nechce se mi. Zatím jsem se svojí obětí spokojenej. A navíc, byla by to nuda, trávit čas v přítomnosti někoho, kdo mě má rád.“

„Jdi k čertu Lucasi!“ zlostně se k němu otočím. „Alespoň jednou ve svém dlouhým, hnusným životě by ses mohl zachovat jako gentleman a nechat mě, když je mi pod psa!“

(Anebo by sis ke mně mohl sednout, obejmout mě a říct, že všechno bude fajn. Sakra! Musí bejt ten hajzl tak hezkej?! Ty dlouhý černý vlasy jak z příběhů o indiánech, smaragdový oči s dlouhýma, černýma řasama, snědá pleť, tělo řeckýho bojovníka a nohy, svalnatý a dlouhý, obepnutý sepranýma džínama. A pak ta naušnice, stříbrná pecička, decentní, ale dráždivá. Prostě peklo!)

„Neboj, jednou tam skončí každej démon, ale zatím se tam nechystám. Navíc bych si nemohl vzít na triko to, že bych ti chyběl.“ Jeho samolibý výraz prozaňuje škodolibý úsměv.

„Bacha, ať ti neshořej vlasy,“ snažím se zklidnit rozbouřený emoce, ale jde to ztuha.

„Myslím, že místo studenta bys měl dělat komika někde v baru, určitě by se našel nějakej dobrodinec a zardousil tě, za ty tvoje pitomý kecý.“ Myslela jsem si, že samolibější výraz už ani neexistuje, ale ten blbec mi dokázal, že se opět milím.

„Byla by mě škoda zlatíčko. Tak se zatím měj a měla by sis pospíšet, za chvíli ti začíná hodina,“ říká se smíchem, když vstávám a odcházím.

„Jednou tě nakopu, uvidíš!“

„Já to slyšel.“

„Tos taky měl.“

„Jojo, už se na ten den těším...“

Pro jistotu po něm házím ohnivou kouli. Ten parchant ji chytá, obratem ruky ji posílá těsně přede mě a pak z ní modeluje obraz srdce propíchnutého amorovým šípem.

„Imbecil!“ Ale sakra hezkej, to se musí uznat.

Na chodbě na mě volá Audry.

„Hej! Co se děje Viv?! Vždyť máš ještě horší náladu, než když si odcházela!“

„No já bych to tipovala na Luca,“ odpovídá jí místo mě Kessie.

„No jo, je poslední dobou jedním z mála kdo jí dokáže naštvat tak, že jí skoro vzplanou vlasy,“ říká s úšklebkem Jem.

„Je to děsnej pitomec!“ naříkám.

„Někdy bych chtěla mít tvoji sílu Kass. Je to služebně mnohem starší ohnivec, se svýma schopnostma na něj nemám.“

„Nebo je to tím, že seš do něj pořád poblázněná a doopravdy mu ublížit nechceš,“ pálí do mě Audry.

„No je to kus, nikdo se ti nediví Viv.“

„Jo, jenže jestli sis ještě nevšimla Jem, tak má očividně zájem, tak akorát mě věčně provokovat a dělat mi ze života peklo.“

„No jo, radši to nebudem řešit a jdem na hodinu,“ utíná nás Kessie.

Procházíme špatně osvětlenou chodbou kolem našich oprýskaných, šedivě nalakovaných skříněk, když tu se z chodby ke klučičím šatnám ozývá naříkání. Okamžitě za tím hlasem vybíhám, protože ho poznávám. Holky jdou samozřejmě

se mnou a naskýtá se nám pohled na až moc dobře známou scénu. Tři nabouchaní kluci z vedlejší třídy stojí v kroužku, a dívají se, jak čtvrtý a nejvyšší z nich bije našeho spolužáka Jessieho.

„Nech ho být, Davide!“ řvu na něho. David se ke mně otáčí, ušklíbá se a nakonec se pokouší o okouzující úsměv.

„Copak kočička? Něco se ti nelíbí? Snad nemáš slabost pro tohotohle blbečka? To bys mě opravdu ranila.“ Celá parta se řehtá. Usmívám se, jak nejsladčeji dokážu a přistupuju k němu.

„Slabost ani ne, ale je to můj dobrý kamarád.“

A pak dřív než to stačí někdo postřehnout, chytám toho debila za rozkrok a stále s tím sladkým úsměvem pokračuju:

„Takže jestli nechceš přijít o něco co je pro tebe asi velice cenný, i když vůbec nechápu proč, měl bys ho nechat na pokoji. A to napořád.“

David ztuhne a vytřeštěně na mě kouká. Nakonec přece jen pomalu, vyděšeně přikyvuje. Já ho pouštím a zvedám roztráseného Jessieho ze země. David se svojí partou rychle ustupují, ale z jeho našťvaného pohledu je mi jasné, že z toho nevyjdu jen tak. Usměrnování nejbohatšího kluka na škole má svoji cenu. Jem moje myšlenky řekne nahlas:

„Ten se vrátí, buď s někým z profesorů, nebo rovnou s ředitelem.“

Kessie se pitvoří a pohazuje hřívou černých vlasů. „No tak si na ně počkáme.“

Audry se jen usmívá, modré oči jí září škodolibostí. „Jsou tady svědci ne? A důkazy taky.“